

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. június 18.

AZ ÚRNAPJÁRÓL

Az Úrnapja Krisztus szent Testének és Vérének ünnepe. Szentháromság ünnepe utáni csütörtökön, Magyarországon a következő vasárnapon tartott főünnep.

A nagycsütörtöki ünneplés a nagyhét hangulata miatt nem tudja az öröm hangulatát kellőképpen kifejezni. Ennek az Oltáriszentségben köztünk lévő megtestesült Krisztusnak a lelkes ünneplését szolgálja az Úrnapja. Az ünnepi szentmise után körmenettel folytatódik a liturgia.

A XII. században nagyon elterjedt Berengar Tours-i kanonok (†1088) tévtanítása az Eucharisziáról: tagadta Krisztus jelenlétét a kenyér és bor színében, és csak jelképes jelenlétet vallott. Bár többször letette az igaz hitvallást, de ezt minden alkalommal visszavonta.

Ebben a légkörben nagy jelentősége volt annak a magánkinyilatkoztatásnak, amelyben Szent Julianna ágostonrendi szerzetesnővér részesült. Az Údvözítő azt a szándékát közölte vele, hogy a Szentháromság vasárnapját követő csütörtökön külön ünnepe legyen Krisztus Testének és Vérének. Ő ezt 21 év múlva mondta el lelkiatyjának, és csak 37 év múlva, 1246-ban ünnepelték meg először Úrnapiját Lüttich városában.

IV. Orbán pápa (1261–64) csak akkor rendelte el az ünnepet, amikor 1264 nyarán tudomására jutott, hogy Bolsenában egy pap kezében átváltoztatáskor a Szentostya vérezni kezdett. A véres korporálét megmutatták a szomszédos Orvietóban tartózkodó pápának, aki ekkor elrendelte az ünnepet. Hirtelen bekövetkezett halála miatt azonban a végleges rendelkezés csak 1312-ben készült el. Ennek ellenére A népi jámborság és a liturgia direktóriuma című instrukció az ünnep elrendelésének dátumát 1264-re teszi. Ebben a lelkileg és szellemileg is nehéz században hihetetlen erőforrást jelentett az Eucharisztia ezen kiemelkedő ünnepe.

Az ünnephez később kapcsolódott a körmenet is. Először csak kehelyben, illetve áldozatókehelyben vitték az Oltáriszentséget, később már szentségtartót készítettek különleges díszítésekkel. A barokk korban erősödött meg a körmenetek hagyománya, amely mind a mai napig megmaradt.

Az Oltáriszentséget rendszerint a miséző pap vagy püspök vitte díszes baldachin alatt. Az utcák díszítése is az ünnepléshez tartozott. Szébbnél szébb virágszönyegeket készítettek, és négy oltárnál álltak meg útközben, ahol egy-egy evangéliumi részletet olvasott fel a pap, vagy a diakónus majd áldást adott; utána folytatódott a körmenet. Ennek rendjét a ma is érvényben lévő Rituálé tartalmazza.

Magyar Kurír

A hét szentje: GONZÁGA SZENT ALAJOS szerzetes

1568-ban született a lombardiai Mantova közelében a Castiglione hercegi családból. Édesanyjától jámbor nevelést kapott. Már fiatal korában megtanulta, hogy heves természetét fékeznie kell. Apród volt Firenzében, majd Madridban II. Fülöp király udvarában. Komolysága és vallásossága már akkor feltűnt. A hercegséghez való jogát átengedte öccsének és 17 éves korában belépett a Jézus Társaságba, miután hosszas kérés után apja megadta erre az engedélyt. Szerzetesnövendék volt Rómában, amikor ott kitört a pestisjárvány. Önfeláldozóan ápolta a betegeket, majd őt is elragadta a járvány. 1591. június 21-én halt meg, Rómában.

EUCHARISZTIKUS KONGRESSZUS MEGHIRDETÉSE

Krisztusban Kedves Testvérek! Nagy örömmel értesültünk tavaly, a Fülöp Szigeteken, Cebu Cityben tartott 51. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus záróünnepségén arról, hogy Ferenc pápa a következő világkongresszus színhelyéül Budapestet jelölte ki. Felidéztük az 1938-as budapesti Eucharisztikus Világkongresszus emlékét. Az a nagyszerű ünneplés hazánkban és külföldön is maradandó lelki élményt jelentett. Kifejezte és Isten kegyelmével hatékonyan előmozdította a megértést, a cselekvő szeretetet, a hitet és a Gondviselésbe vetett bizalmat. Azóta is felhangzik templomainkban a Kongresszus himnusza. Megrendülten éljük át, hogy Krisztus „vándorlásunk társa lett”.

A pápai döntés után megkezdtük a szervezés előkészületeit. Megalakult a Kongresszus Titkársága. Kidolgoztuk

javaslatainkat a Kongresszus témájára és mottójára. Ennek részletes teológiai indoklása és római bemutatása után 2017 áprilisában a Szentatya jóváhagyta a témát és a jelszót, amely így hangzik: „Minden forrásom belőled fakad” (Zsolt 87,7). Ez a 87. zsoltárból vett idézet az Újszövetség fényében titokzatos utalás az Eucharisziára is. A II. Vatikáni Zsinat ugyanis világosan tanítja, hogy "a szentmiseáldozat az egész keresztény élet forrása és csúcspontja" (Lumen Gentium 11). "A liturgiából, különösen az Eucharisziából, mint forrásból árad belénk a kegyelem, és valósul meg a legnagyobb hatékonysággal az emberek megszentelése Krisztusban és Isten megdicsőítése, amely az Egyház minden más tevékenységének célja" (Sacrosanctum Concilium 10). Az Eucharisztia lelki életünk forrása, hiszen "benne van az Egyház egész kegyelmi gazdagsága, maga Krisztus, a mi húsvéti báránynk és élő kenyérünk" (Presbyterorum Ordinis 5). Olyan tiszta forrás az, amelyből mindnyájan meríthetünk az Eucharisztia ünneplése által, a szentáldozásban, s a szentségimádásban

A szentmise, a szentáldozás és a szentségimádás hatása nem áll meg a templom kapujában, hanem átalakítja az életünket. Sürget minket, hogy továbbadjuk a világnak az örömet és a segítő szeretet tanúságtételét. Krisztus rajtunk keresztül akarja kiárasztani a világra a bizalom, a béke, az igazságosság és az irgalmasság ajándékait. Az Eucharisztia ugyanis Krisztus megváltó művének jelenlétévé tétele. Átalakít minket és küldetést ad, hogy átformáljuk magunk körül a világot. Amikor a feltámadt Krisztus szavaitól lánggra lobbant az emmauszi tanítványok szíve (vö. Lk 24, 30-32), felismerték őt a kenyértörésben és belső készíttést éreztek arra, hogy sietve elinduljanak és megosszák az Úrral való találkozás örömét testvéreikkel. Szent II. János Pál pápa tanítása szerint (Általános kihallgatás 2000. június 21-én) amikor a szentáldozásban részesülünk az Eucharisztia megtört és kiosztott kenyérében, mi, keresztény emberek és közösségek nem maradhatunk közömbösek azzal a hívással szemben, hogy ezt az ajándékot másokkal is megosszuk és magunk is a világ életéért adott kenyérré váljunk. Ezért az eucharisztikus áldozat ünneplése a leghatékonyabb missziós cselekedet, amit az egyház közössége a világ történelmében véghezvihet.

1938-ban a nagy világégés küszöbén könyörögtünk a Szentségi Jézushoz. Ma a józan emberség, a tudomány vívmányait szeretettel és felelősen alkalmazó bölcsesség, a kiengesztelődésre kész testvéri szeretet adományát, a világunk és életünk értelmét megvilágító hit fényét kérjük Istentől, hogy népünk és az egész emberiség lelkileg megújulva nézhessen szembe a mai idők kihívásaival.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusnak Budapest ad otthont. De a nagy esemény alkalom a missziós és lelkipásztori megújulásra hazánk minden egyházmegyéjében, a szerzetes közösségekben, a lelkeségi mozgalmakban, sőt határainkon túl egész régióinkban és szerte a világon. Pünkösöd után megkezdődik a lelkipásztori előkészítés. Egyházmegyei felelősök irányítják a munkát. Missziós megbízottak fognak felkeresni számos plébániát, hogy a helyi közösségek is bekapcsolódjanak ebbe a folyamatba. A plébánosok vezetésével a missziós megbízottak elősegíthetik közösségeinkben az Oltáriszentség tiszteletének, a szentmise ünneplésének és a szentségimádás végzésének megújulását. A szent edények, a ruhák, az oltárok felszerelése, az imádságok és énekek megújulása a lelki megerősödést segíti. Ha pedig az egyházközösségi karitás csoportok és az önkéntes segítők jobban át tudják tekinteni, hogy kinek van szüksége idős kora, betegsége, szegénysége, magányossága miatt különleges segítségre, ez az egész hívó közösség megújulását eredményezheti. Hiszen nemcsak az azonos hit, a közös gondolkodás és az együttes liturgikus ünneplés kapcsolja össze

helyi közösségeinket, hanem egymás megismerése és készséges segítése is az élet minden területén. Ehhez pedig szükséges, hogy ismerjük azt az emberi közösséget, amely a plébánia területén lakik, tudjuk, kik a katolikusok, kik azok, akik készek bekapcsolódni a hit megismerésébe, a szentségi életbe és a közösség mindennapi munkájába.

Az Eucharisztikus Világkongresszus előkészítésében újabban nagy szerepe van egy-egy szimbolikus tárgy országjárásának. Ilyen kiváló jelkép a 2007-es budapesti Városmisszió keresztje, amely a magyar szentek ereklyéit tartalmazza. Amikor majd ez a kereszt országjárásra indul, megérkezését az egyes városokban lelkipásztori programok fogják kísérni. De már addig is sokat tehetünk ezért a megújulásért.

Kezdjük el már most a Legméltóságosabb Oltáriszentség ünnepétől, vagyis Úrnapjától fogva a közös imádságot a Kongresszus sikeréért! Mondjuk el minden vasárnapi szentmise végén, a záró könyörgés után, de az áldás előtt, ősztl pedig minden hittanóra végén is, a következő imádságot:

Mennyei Atyánk, minden élet forrása! Küldd el Szentlelkedet, hogy az önmagát értünk feláldozó és az Oltáriszentségben velünk levő Krisztust felismerjük és egyre jobban szeressük! Ő Urunk és Mesterünk, barátunk és táplálékunk, orvosunk és békeességünk. Adj bátorságot, hogy az ő erejét és örömet elvigyük minden emberhez! Add, hogy a készüllet ideje és az Eucharisztikus Kongresszus ünneplése egész hívő közösségünk, fővárosunk, népünk, Európa és a világ lelki megújulására szolgáljon!

Ámen.

Budapest, 2017. május 20-án

*A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus elnöksége és A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia / **Erdő Péter** bíboros, prímás, Esztergom-budapesti érsek, az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus elnöke / **Veres András** Győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke*